

Bizonytalan jelen, vagy örökkévalóság?

Lectio: 1 Móz 25,19-34

Textus: 1 Móz 25,34/b

Kedves testvéreim! Azt hallottuk a mai Igéből, hogy Izsák feleségül vette Rebekát, az arám Betuél leányát. Rebeka magtalan volt, nem született gyermeke, de Izsák, a férj könyörög az Úrhoz Rebekáért.

Itt a jegyzetemben négy szót húztam alá: magát a nevet, aztán azt, hogy „könyörög” „az Úrnak” „feleségéért”. Mind a négy szó hangsúlyos, nagyon fontos. Jó lenne megtanulnunk, kedves férfi testvérek, könyörögni az Úrhoz a feleségeinkért. Vajon szoktuk-e ezt gyakorolni? Vagy csak úgy általában imádkozunk, vagy nagy gyorsan elmondjuk a Mi Atyánkot. Izsák, a férj könyörgött az Úrnak a feleségéért. Úgy veszem észre, hogy a mai világban a férfiak azzal vannak elfoglalva, hogy mindent biztosítsanak a család számára: a feleségnek és a gyermekeknek is. Ez így van rendjén, hiszen ha a férfi, mint családfő, nem biztosítaná az anyagi javakat a család számára, bizony nagy baj lenne. De még nagyobb baj az Testvéreim és ezért vannak olyan békétlen családok, mert a lelki dolgokkal nem törődnek a férfiak, a családfők. Ezt majd számon fogja kérni az Úr. Számon kéri, ha nem olvasod együtt a Bibliát a család tagjaival, nem imádkozol együtt a család tagjaival. Ezt majd az ítéletben számon fogja kérni tőlünk az Úr Isten.

Izsák könyörög, imádkozik, de nem egy másik emberhez, egy hatalmas emberhez, nem egy vezető személyiséghez, hanem a királyok Királyához és az uraknak Urához, **Istenhez!** Jó tudni, hogy hatalmas Istenünk van s amit mi el sem tudunk képzelni, azt is meg tudja cselekedni, hiszen egyetlen szavával világmindenséget teremtett. Ő ne tudná elrendezni a mi kis ügyes-bajos dolgainkat?! Akár anyagi problémáinkat elrendezi, vagy lelki bajainkat megoldja.

Könyörögjünk, Testvéreim! Könyörögjünk! De hittel, erős hittel, hogy a mi hitünknek meg legyen majd az eredménye!

Izsák könyörög az Úrnak az ő feleségéért, akit Isten neki ajándékozott. Azért, hogy együtt kiábrázolják azt a kapcsolatot, amelyik az Isten és az Anyaszentegyház között van. Isten szövetséget kötött az ő népével. Mi is szövetséget, házassági szövetséget kötünk egymással. Isten hű marad az Ő szövetségéhez és megáldja az Ő népét. Még akkor is, ha engedetlenek, még akkor is, ha méltatlankodnak, mint a pusztai vándorlás alkalmával. Bennünket is megáld, mert Ő hű. Megáldja a házasságunkat minden engedetlenségünk ellenére. Isten várja, hogy megváltozzon a mi életünk, méghozzá úgy, hogy az Igét naponként olvassuk, azt megéljük és Hozzá imádkozunk. Könyörögjünk egymásért! Könyörögjünk a mieinkért! Könyörögjünk a családokért! Könyörögjünk a hitvesekért, a gyermekekért, hogy ne csak elballagjanak (ép a ballagás ideje van), hanem odaballagjanak az Úr Istenhez és Jézus Krisztushoz, hogy Ő vezesse őket az úton. Isten meghallgatja az ember imádságát. Hiszen imádságot meghallgató édes Atyánk van! Lehet, hogy most azt kérdezed: Akkor miért nem sikerülnek a terveim? Testvérem, Isten sokszor vár egy kicsit, hogy meglássa, mennyit ér a mi hitünk. Kitartunk-e mellette, vagy hátat fordítunk-e Neki? Kitartunk-e annak ellenére, hogy látszólag nem lett hathatós a mi imádságunk, hogy látszólag nem következett be, amiért fohászkodtunk. Egyébként sokszor azért nem adja meg, mert balgaságokat kérünk, de a komoly dolgokat Isten meg szokta hallgatni. S ha úgy látja, hogy nekünk az üdvösségünkre való, azt meg is adja.

Isten meghallgatja Izsáknak az imádságát és Rebeka ikreket vár. S itt jön egy fordulat. Az ikrek már az anyaméhben tusakodnak, harcolnak egymással. Így van ez az életben is. A testvérek harcolnak, vitatkoznak, veszekednek egymással. S ha a szülő elkeseredik e miatt, megszólalnak: Ne vedd komolyan! Mi csak játszunk! Ezt tesszük mi is, a felnőtt testvérek is az egyházban és a világban. S mondjuk az Úr Istennek bocsánatot kérve: Uram, mi csak játszunk! Közben véres harcok dúlnak a világban és békétlenségek vannak az egyházban és a családban! Nem játék az élet, Testvéreim! Ezt tudja Rebeka is. Bántja, hogy már a méhében harcolnak a gyermekei. Elment és megkérdezte az Urat, hogy miért van ez így? Abban az időben, az Ószövetség idején, úgy kérdezték meg az Urat, hogy

elmentek a paphoz, vagy a prófétához. Így kérdezte meg Dán törzse is a papot, hogy hol telepedjenek le az ígért földjén (Bír 18,5k). Saul a prófétától érdeklődik az apja juhait iránt. (1 Sám 9,9). Jó lenne nekünk a mi Főpapunkhoz menni! Őt kellene legelőször megkérdezni minden mi dolgainkban.

Rebekának Isten azt mondta a pap által, hogy két nép fog származni a méhéből és a kisebbik uralkodik a nagyobbikon. Rebeka megérti, hogy a tusakodás a méhében azért van, mert Isten már régen eldöntötte, hogy a kisebbik fog szolgálni a nagyobbiknak. Ez felfoghatatlan! Az akkori törvények szerint ez fordítva volt. A nagyobbik többet örökölt és nem volt szolga.

Isten azt mondja, hogy a kisebbiknek fog szolgálni a nagyobbik. A cselekedetek mögött mindig Isten van. Bármennyire is kifogásolhatóak ezek a cselekedetek, Isten kiválasztása nem törődik az emberi váradalommal, vagy hogy emberileg nézve jogos-e, vagy nem jogos. Vele szemben senki nem érvényesítheti a maga akaratát. Róma 9-ben éppen erről olvasunk. Nem a cselekedetek szerint fogunk üdvözülni, hanem azért, mert Isten kiválasztása működik ezen a földön. Isten kiválasztása rendjén állapítja meg Pál apostol, amit Malakiás is mond: **„Jákóbot szerettem, Ézsaut gyűlöltem.”** Erős kifejezések ezek. Ugye? Ézsaut, a nagyobbikat gyűlöli Isten? A kisebbiket, Jákóbot szereti? Az ősi szöveg nem a gyűlölet szót használja. Így kell fordítani: **„Jákóbot előnyben részesítettem, Ézsaut mellőztem.”** Hogy érzed, Testvérem? Mellőz téged az Isten? Vagy előnyben részesít? Elmondok egy titkot, hogy lehet előnyben részesülni. Azt olvastuk az Igében, hogy már az anyaméhben Jákób fogta Ézsau sarkát. Aztán igaz az, hogy csaló módon elvette tőle az atyai áldást, de volt egy éjszakája Jákóbnak, amikor küzdött az angyallal és nem engedte el, míg meg nem áldotta. Hogyha előnyt akarsz élvezni az Úrnál, akkor küzdj te is, Testvérem az Úr áldásáért! Küzdjünk és harcoljunk az Isten áldásáért! Ez az élet, hidd el, semmit nem ér Isten áldása nélkül. Látod, itt van ez a két ember, ez a két testvér. Jákób és Ézsau. Mit tesz Ézsau? Ézsau nem küzd, nem harcol, esetleg a vadállatokkal. Amikor éhesen hazajön, így gondolkodik: Én vadászember vagyok, most élek, holnap talán egy vad megsebesít, meghalok. Mit számít az, hogy mi lesz holnap, vagy holnap után, csak most lakhassam jól. Ismerős ez a gondolkodás, ugye? Annyi embert látunk ebben a világban, akik így gondolkoznak. Az emberi szív ugyanis nem sokra

értékeli a láthatatlan dolgokat, az Isten dolgait. Mivel Istent nem ismeri igazán, Isten ígéretei bizonytalanok és értéktelenek az ember számára. Az emberek szemében inkább a jelenvaló dolgok az értékesek és fontosak. Minden embernek, aki Isten nélkül él, a jelen a fontos. Ezért gyötrelmes a haldoklás. Ezért méltatlankodik, hogy miért kell meghalni! A jövő nem befolyásolja az embert. A jövőt bizonytalanoknak tartja, mint ahogy Ézsau is gondolta. A jelen nem ér semmit, a jelen kicsúszik a lábam alól, legalább ne legyek éhes, legyen tele a gyomrom. Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk. Azt is mondjuk: Enyém az egész világ, aztán csalódik az ember, mert nem igaz. Az igaz viszont, hogy meghalunk. No, de addig mi lesz? És azután mi lesz?

Ézsau megvetette az elsőszülöttségi jogot. Ez nem újdonság, hiszen Izráel is megvetette a kívánatos földet. Visszavágytak Egyiptomba a húsos fazekak mellé, amikor próba érte őket.

Megvetették az Úr Jézus Krisztust. 30 ezüst pénzért eladták.

Megvetették az emberek a menyezőre való hívást (Mt 22). A természeti ember szívében nincs hely Isten számára. A világi ember nem nagyon imádkozik, nem becsüli meg. Haszontalan dolognak tartja. Nem értékeli Isten nagyságos dolgait. Magának tulajdonítja: *én* értem el, *én* építettem, *én* hoztam létre! Ezért nem imádkozik, ezért nem kíváncsi Isten akaratára és nem olvassa a Bibliát. „Egy tál lencse”, ami nagyon is értéktelen és semmit nem jelent, csak pillanatnyi éhségcsillapítást, „egy tál lencse” többet jelent, mint az Isten, mint az Ő áldása.

A jelen bizonytalan, tűnő valami és minél jobban látom ezt, annál inkább ragaszkodom Isten jövőjéhez! Tényleg bizonytalan a mi földi életünk. Ma még vagyunk. Holnap már lehet, hogy nem leszünk, de éppen ezért ragaszkodom ahhoz az Istenhez, Aki Krisztusban nekem Atyám és ezért küzdök és harcolok: Uram, áldj meg engemet! Uram, tarts meg engem! Uram, rendezd az én életemet és a családomét. Látom, hogy a hit dolgai sokkal fontosabbak, mint minden földi dolog.

A láthatók hamar elmúlnak, viszont nem kell megvetni, hanem ebben a látható világban az anyagiakat használva Isten dicsőségére kell élni! Érthető? Ne a

magad gazdagodását munkáld! Arra is szükség van, mert a családnak kenyér kell, ruha kell, meleg otthon kell, de nem kell túlzásba vinni! Hálás szívvel köszönd meg, amivel megáldott! Aztán munkálkodik az Isten dicsőségére! Így leszünk Isten kiválasztottai. Hogyan is mondtam? *J á k ó b o t s z e r e t t e m, É z s a u t m e l l ő z t e m...* Most vajon hogy érzed? Újból kérdezem: Szeret az Úr? Vagy pedig mellőz?

Nagyváradon volt 26 ifjú a CE házban és az egyik este a 73 zsoltár alapján tartottuk az áhítatot. Egy könyvet kaptam tőlük: J. Bunyan: A zarándok útja. Megvan magyarul is. Az este azt olvastam ebből a könyvből, hogy Keresztyén eljut vándorlása alkalmával egy olyan szobába, ahol egy ember készül lefeküdni és nagyon szomorú. Nem csak szomorú, hanem remeg a félelemtől. Albert Wessels képei tarkítják a könyvet és olyan szemléletesen lefesti ennek az embernek a félelmét és gyötrelmét, mely kiül az arcára. Keresztyén megkérdezi tőle, hogy mi okozza a szomorúságát, mitől fél? Ekkor ez az ember elmondja, hogy álmodott.

A felhőkön nagy angyali sereg kíséretében, trombitazengés közepette jött az Úr, hatalmas tűzben minden megégett, a halottak feltámadtak. A szenteket magával vitte az Úr. Én itt maradtam... Sokan a tűznek tavába vették. Csodálatosan és szemléletesen festi meg Wessels mindezeket.

Azóta vádol a lelkiismeretem, mert sok bűnöm van és nem tettem semmit, hogy megváltozzon életem Jézus Krisztus által és attól félek, hogy majd nem visz magával az Úr.

Gondolkozzunk csak el, Testvéreim, hogy velünk mi lesz? Az Úr szerettei, kedveltjei között érezzük-e magunkat? Vagy pedig mellőz bennünket és elfeledkezik rólunk?

Míg itt vagyunk e földön, van lehetőség tenni annak érdekében, hogy ne a mellőzöttek sorába jussunk, hanem hogy Isten szerettei közzé kerüljünk. Az, aki Jézus Krisztust befogadta szívébe, az aki Jézus Krisztussal Jár e földön lélekben, vagyis kegyes keresztyén életet él, imádkozik, Igét olvas, Istent dicsőítő, szolgáló életet él, az már most érzi, hogy Isten kiválasztottja és szeretett gyermeke.

Jézus a golgotai kereszten azért halt meg, hogy ne mellőzöttek legyünk, mert e világ gondja és szerelme leköt minket, hanem a szeretettek és a szentek sokaságába tartozzunk. Ugyanis lesz ítélet, a könyvek megnyitvatnak, a mienk is s aki nincs beírva az élet könyvébe, a tűznek tavába vettetik. (Jel 20,11-15). Ám, akit Isten Jézusért kegyelmébe bevett, az megmenekül. Hiszed ezt? Hiszed, hogy Isten szeretett gyermeke vagy? Jézus által az vagy! Hidd, hogy Isten Jézusért szeret és könyörögj feleségedért, férjedért, gyermekedért! Imádkozzunk mindannyian mindenkiért! Imádkozzunk a gyülekezet tagjaiért, hogy legyen számunkra megmaradás e földi létre nézve és ami még fontosabb, a mennyre nézve is!

Ézsau megvetette az Atyai áldást. Azt olvastuk az Igéből: **„Így veté meg az elsőszülöttségét.”** Egy életet rontott el vele! S nem csak a magáét, hanem az utódaiét is! Egy tál lencséért! Mi a fontosabb neked? A földi dolgok? Vagy előtte az ima? Vagy a földi munkálkodás előtt az Isten áldása? Kéred ezt naponta? És kutatod az Írásokat, hogy Isten akarata legyen nyilvánvalóvá az életedre nézve? Próbáld meg, Testvérem! Meglátod, hogy Isten áldása nem marad el és „záporként hull majd az áldás.”

Ámen.

Biharszentjános, 2015.06.14.

Csomay Árpád.